

om Finansernes særlige Forhold til Nationalbanken. Der var sket den Forandring i den sidste Maaned i Forhold til 30. November 1922, hvor Forholdet omtrent balancerede, at det nu var forvandet til en Skyld til Nationalbanken paa 9 Mill. Kr. ud over de 40 Mill. Kr., man skylder for Laan i Landmandsbankens Præferenceaktier. Altsaa var der for selve Statsfinanserne en Skyld paa 9 Mill. Kr. Naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen udfra dette Tal sluttede, at saa maatte formodentlig nu Statskassen være i stor Gæld til Nationalbanken og have overtrukket sin Konto meget stærkt, maa jeg sige, at derom ved jeg intet, og jeg mener heller ikke, at man absolut vil kunne drage den Slutning deraf, som det ærede Medlem drog; thi i Januar kommer der saa store Indbetalinger ind, efter hvad man kan se paa tidligere Redegørelser, at man i og for sig skulde mene, at der nu i Januar saa langt fra at være et Tilgodehavende fra Nationalbankens Side overfor Finanserne snarere maatte være det modsatte. Hvis den af det ærede Medlem fremsatte Formodning skulde holde Stik, vilde det betyde, at Statsfinansernes Stilling var endnu mere anspændt, end man i og for sig har Grund til at vente, naar man husker paa, at Januar er en saa stor Indtægtsmaaned.

Ligeledes er der i den Oplysning, som Ministeren gav pr. sidste December om Statsfinansernes Skyld til Nationalbanken, ingen Oplysning med Hensyn til, hvorledes den likvide Kassebeholdning, som man plejer at kalde den, i Virkeligheden forholder sig. Thi den Omstændighed, at Finansministeren er i Skyld til Nationalbanken, behøver ikke at betyde, at han ikke har Kontanter staaende i andre Banker; noget saadant har i alt Fald været Tilfældet, selv hvor der skyldtes Nationalbanken overordentlig store Summer.

Den højtærede Finansminister vil af det, jeg her har sagt, kunne forstaa, at det, jeg vil bede ham om, er at give en muligst fyldestgørende Oplysning om, hvorledes Finansernes Stilling i Øjeblikket er, og hvad den samlede Kassebeholdning, som den opføres paa Statsregnskabet, er, for at vi kan være i Stand til at sammenholde det med Statsregnskabet sidste Tal, hvad den kontante Kassebeholdning er, og baade hvad dens positive Værdi bestaar i, og hvad den kontante Kassebeholdning vil være, hvis der baade er positive Værdier i andre Banker og maaske et negativt Beløb i Nationalbanken, hvad jeg altsaa selv

betvivler; jeg haaber, at det modsatte maa være Tilfældet.

Jeg beder altsaa om de fyldigst mulige Oplysninger om Statsfinansernes Stilling i Øjeblikket, selv om vi ikke i Dag synes at kunne faa Oplysninger om, hvilke Konsekvenser Ministeren vil tage af den Redegørelse, han giver os, og hvad det altsaa er, der foregaar rundt i Landet, hvor man hører, at den ene Institution efter den anden er fremme til Drøftelse af Nedsæringsplaner o. s. v. — selv om vi ikke kan faa detaillerede Oplysninger herom, at vi saa dog i Hovedtrækkene maa erfare, hvilke Konsekvenser Ministeren drager af den Redegørelse, han forhaabentlig om et Øjeblik vil give os om Finansernes Stilling nu, da han har bestyret dem i over 2³/₄ Aar.

Hauge: Jeg ønsker udover de Bemærkninger, der allerede er gjort om det Samraad, der er opført under Nr. 144, at sige et Par Ord. Det er et tilbagevendende Spørgsmaal, man her staar overfor, idet vi ved flere Lejligheder baade i Finansudvalget og her i Salen har forhandlet om, hvorvidt det var muligt eller ikke at imødekomme det Ønske, som ved flere Lejligheder er stærkt pointeret fra alle Amtstuernes Personale om at komme i Betragtning ved Besættelsen af Chefposterne, naar disse er ledige. Endnu er det ikke blevet til noget med at tage Hensyn til Amtstuepersonalet, og det undrer mig, for Forholdet er dette, at en nedsat Kommission, Sparekommissionen af 21. Februar 1921, har udtalt sig meget bestemt om dette Forhold. Jeg vil henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed herpaa. I denne Kommissionens fjerde Beretning findes der paa Side 482 en Udtalelse om Avancementsforholdene for Amtstuernes Personale. Heri hedder det, „at der, efter hvad der foreligger, af Kontorpersonalet“ — paa Amtstuerne — „haves den Opfattelse, at dette er udelukket fra at komme i Betragtning ved Besættelse af Amtsforvalterstillingerne“, og hertil føjer Kommissionen saa: „For saa vidt Ønsket om en Ændring heri alene gaar ud paa at opnaa, at de dertil egnede Amtstuefuldmægtige kan opnaa at komme i Betragtning ved Chefsstillingernes Besættelse, kan Kommissionen ganske slutte sig her til, idet man, som fremhævet i Kapitel VII, anser det for i højeste Grad ønskeligt, at der, hvor Avancementsstillinger findes, er Mulighed for de dygtige af Institutionens eget Personale til at opnaa disse Stillinger“.